Ч. 27 | Субота 5 (17) лютого 1900. | Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(Голоси праси о парляменті. — В справі чесько-німецкої угоди. — Росия в середній Азиї.)

Віденьскі часописи обговорюючи скликане ради державної, висказують погляд, що коли в тій хвили нема ще цілковитої певности, то все-таки є надія, що рада державна покаже ся спосібною до нарад. Fremdenblatt звертає увагу на наслідки, які мусіли би вийти, коли би треба було ще раз відрочити парлямент. — Можлива річ, що Чехи знов не дадуть парляментови радити. Чеські дневники домагають ся від Молодочехів, аби в раді державній розпочали знов безпроволочно обструкцию, коли би не прийшло до згоди в справі заведеня внутрішного чеського языка урядового. Politik каже, що становище молодоческого клюбу дуже прикре. Коли Чехи не одержать концесиї в справі чеського языка урядового, то клюб не буде міг відступити від обструкциї так само, як Німці не хотіли відступити від обструкциї, перед знесенєм языкових розпоряджень. Narodni Listy пишуть, що др. Кербер застане в раді державній таку саму ситуацию як ґр. Клярі, коли не згодить ся на поставлені Чехами жаданя.

В деяких політичних кругах у Відни говорять, що теперішна сесия ради державної буде досить бурлива. Социялісти наміряють на першім засіданю зголосити нагле внесене в справі вісім-годинного часу праці. З молодочеської сторони заповідають велику борбу в справі: zde, і виданих в звязи з тою справою засудів. Посли будуть домагати ся амнестиї для всіх засуджених. Против міністерства дра Віттека заповіджено два внесеня з жаданєм поставленя того кабінету в стан обжалованя за надуживане § 14.

До Grazer Tagblatt-у доносять з Відня, що німецкі посли, котрі в послідних днях обіздили свої округи в Чехії, сконстатували, що населенє всюди в дуже оживленім настрою. Концесия в справі знесеня языкових розпоряджень нікого не вдоволяє. Німці чують, що тепер є хвиля, аби забрати ся до зломаня системи і від того не відступлять. В тій цїли, істнує намір заложеня в раді державній великої загальної німецкої партиї, для охорони загальних национальних інтересів німецких. — Др. Енґель одержав від виконуючого комітету национального словіньского сторонництва в Країні письмо, в котрім словіньский провідник др. Бляйвайс дякує др. Енґлеви за декларацию, зложену на початку парад угодової конференциї, а іменно за уступ, в котрім др. Енґель в імени Чехів домагає ся, аби правительство приступило до управильненя языкового питаня у всіх краях заселених більше народами.

З Берлина доносять, що Росия вже займила ся будовою зелїзниці в Персиї з бічним шляхом до столиці Тегерану. Зелїзниця піде на Іспаган, в середині Персиї, і на Керман до пристани Бендер-Аббас над перским заливом. Нагляд над залізничими роботами поручено офіцирам російского ґенерального штабу, що мають до розпоряднмости кілька козацких полків. Зелїзниця має бути скінчена 1903 року. Другу зелїзничу концесию одержала Росия від Туреччини, іменно на будову зелїзниці з Карсу, в російскій Арменії до Ерзерума в Арменії турецкій. Та зелїзниця не довга, всего 260 кільометрів, але она дуже важна під взглядом стратеґічним, а крім того одержала Росия запоруку, що буде мати право першеньства до будови всіх зелїзниць, які вели би з Малої Азиї до російских границь. Російскі зелїзничі підприємці одержать всї ті уступки, які мають Німці, що будують зелїзницю до Бассори над перским заливом.

Новинки.

Львів дня 16-го лютого 1900.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував практиканта концептового Намістництва дра Казим. Федоровича концепістом. — П. Міністер судівництва іменував судовими ад'юнктами авскультантів: О. Бесіка і І. Шульца для висшого суду краєвого в Кракові, ноторияльного кандидата Ляхецкого в Ніску, Йос. Калужняцкого в Печеніжині, Р. Фогля в Снятині, Г. Лончиньского в Олеску, В. Шмідта в Підбужу, С. Ворка в Косові, Ем. Вонша в Монастириских, Ст. Спевіьского в Бірчи, В. Яворка в Товстім і М. Маєвского в Збаражи.

---

23)

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шіснайцятого німецкого виданя.)

Переклав Кирило Вербин

(Дальше).

Амазіс приняв свого сина з грімким сьміхом, і не зважаючи на то, що він блїдий і чогось як би не свій, відозвав ся до него: А що, не казав я тобі зараз, що для звичайного Єгиптиянина не легка річ зловити найхитрійшого еллиньского лиса? Я би був дав і десять міст моєї держави за то, щоби бути при тім, як ти пізнав, що то не той скороязикий Атинець, але гикавий Лїдиєць!

Псамтік ще більше поблїд. Він аж дрожав із злости і відповів придушеним голосом: То не красно, тату, що ти тїшиш ся з тої ганьби, яку зроблено твому синови. Як би не обовязок памятати на Камбізеса, то присягаю ся на вічних богів, що той безвстидний Лїдиєць був би нинї послїдний раз видїв сьвітло сонця! Але що тебе то обходить, що твого сина тоті грецкі зайди беруть на глум!

— Не зневажай тих, що тобі показали, що они розумнїйші від тебе.

— Розумнїйші — розумнїйші? — Мій плян був так делїкатно і штучно придуманий....

— Найделїкатнїйша тканина дре ся найлекше.

...що той еллиньский крамольник був би певно мене не уйшов, коли би, проти всякого звичаю, не був вмішав ся посол чужої держави, і не взяв ся ратувати засудженого на смерть.

— Ти помиляєш ся, мій сину! Тут нема й бесїди о якімсь вироку судів, лиш о удачи або неудачи особистої мести.

— Але орудием її були урядники короля, і длятого мушу що найменше жадати, щоби ти для удостовіреня менї зажадав від перского короля укараня того чоловіка, котрий, незваний, вмішав ся до виконаня твого приказу. Таке поступованє в Персиї, де перед волею короля гне ся все як би перед богом, осудять по справедливости. Камбізес і обовязаний супроти нас укарати Ґіґеса.

— Але я того зовсїм не зажадаю, бо признаю ся отверто, що я рад з уратованя Фанеса. Ґіґес охоронив мою душу від докору, що пролито би невинну кров, а тебе не допустив до того, щоби ти люто мстив ся на чоловіцї, котрий зобовязав собі твого батька.

— Отже ти хочеш замовчати перед Камбізесом о цїлій тій події?

— Нї! Я єму в листї жартом, як то я умію, розкажу про цїлу подію, а заразом і остережу перед Фанесом. Я приготовлю єго до того, що той Грек уйшовши з тяжкою бідою нашої мести, буде старати ся підбурити могучих Перзів проти Єгипту, та буде просити мого зятя, щоби він не слухав клеветника. Дружба Крезуса і Ґіґеса єсть хосеннїйша для нас, як месть Фанеса небезпечна.

— — Чи то твоє крайне слово? Отже не хочеш дати менї нїякого удостовіреня.

— Нї! Так буде, як кажу.

— Коли так, то бій ся не лиш Фанеса, але й другого, котрого маємо в своїх руках, а котрий держить тебе в своїх.

— Ти хочеш менї грозити, хочеш, щоби вчерашна звязь знову розірвала ся? Псамтіку, Псамтіку, раджу тобі, розваж, що стоїш перед своїм королем, перед своїм батьком!

— А ти пригадай собі, що я твій син; — бо коли мене знову зневіш позабути на то, що боги зробили тебе моїм родителем, і я не буду міг сподївати ся помочи від тебе, то я буду ще знати воювати і власним оружием!

— Я цїкавий знати, яким?

— На щож маю таїти ся перед тобою? Отже знай, що я і мої приятелї єреї мають союзника в особі лїкаря від очий, Небенхарі.

Амазіс поблїд.

— Ти ще й не перечував, що Камбізес буде сватати твою доньку, як вислав того чоловіка до далекої Персиї, щоби позбути ся того з Єгипту, котрий знає походженє моєї так званої сестри. Таж він ще й тепер перебуває і на найменший знак єреїв повідомить обманеного короля, що ти важив ся післати єму замість своєї власної доньки, доньку твого скиненого з престола попередника, Гофри. Всї папери того лїкаря суть в наших руках, а найважнїйший між ними то твій власноручний лист, котрий обіцює єго батькови, що був повитухом, тисяч обручок золота, скоро він навіть і перед

— **Перенесеня.** П. Мiнїстер судiвництва перевiс судових ад'юнктiв: Ос. Павловича з Подґужа до Луки. Стеф. Дрогомирецкого з Надвiрної до Заболотова. Л. Сьвiдерского з Бiрчи до Щирця, С. Литвинишина з Луки до Бучача, І. Перацкого з Доброминя до Самбора, Мих. Совиньского з Лопатина до Косова, В. Ільницкого з Косова до Залiщик, дра Стан. Рубчиньского з Монастириск до Копичинець, В. Творовского зi Снятина до Дрогобича. Вол. Іваницкого з Печенiжина до Надвiрної, Ос. Дукета з Косова до Доброминя. Вкiнци надав п. Мiнїстер посади судових ад'юнктiв: Осипови Ганинчаковi в Дрогобичи, кандидатови адвокатури Ладижиньскому в Делятинї, а Мих. Бобаковскому в Жабю.

— **Рада мiста Дрогобича** надала президентови польского Кола, Апол. Яворскому, почетне горожаньство мiста Дрогобича.

— **На кару смерти** засудив вчера львiвский суд селянина Марущака, що минувшого року убив двоє людий в Чижках пiд Львовом. Єго спiльника злочину Локетка засуджено на 4 роки тяжкої вязницї.

— **Льотерийне обманьство** Дня 28 серпня мин. року поставили у Вiдни, в однiй з льотерийних колєктур, субєкт, Авраам Сафiр i Берта Штульбергер на берненьску льотерию 35 кр. на seccoterno числа 71, 79, 7. Якась панна, Янетта Зонненфельд поставила на тi самi числа ambo terno. Числа вийшли. В виду сего щасливого случаю Сафiр i Штульбергерова мали одержати 1428 зр., а Зонненфельд 1195 зр. 44 кр. Однак льотерийний уряд вдержав виплату виграних, бо показало ся, що щасливi грачi пали жертвою обманьства манїпулянтки, Анни Скрiванек, що часть ставлених гроший побрала для себе i чисел не нотувала в книжцї. Скрiванек засуджено свого часу на шiсть мiсяцiв тюрми, а цивiльний суд вчера орiк, що льотерийний уряд обовязаний виплатити пошкодованим вигранi суми.

— **Убийство в бiйцї.** В Сокерчицях пiд Самбором кинув селянин iменем Богун пiдчас бiйки в коршмi грубою склянкою на свого товариша i поцiлив его так нещасливо в голову, що з розбитої лобини аж мозок вискочив. Нещасливий помер по страшних муках в самбiрскiм шпитали.

— **За доставу кандидата на посла.** Перед судом повiтовим у Вiдни на Ляндстрассе вiдбувала ся сими днями розправа, пiдчас котрої судия Гирнес часто вiдзивав ся словами: Таже то просто скандал! Рiч, як еї представляють вiденьскi ґазети, була така: Аґент Морiц Стровер запiзвав Юрия Купчанка (нiмецкi ґазети називають его „руским писателем“ — ruthenischer Schriftsteller, — але о скiлько ми знаємо, Юрий Купчанко хоч родом з Буковини, уважає сам себе за Росиянина, отже єсть хиба ein russischer Schriftsteller) о заплату суми 500 К. (250 зр.) титулом провiзиї за доставлене ему кандидата на посла до Ради державної. В сiчни сего року вiдбували ся на Буковинї вибори посла до Ради державної з кiцманьского округа виборчого. Кандидатом був пос. бар. Василько а его контркандидатом Купчанко. Позовник розповiдає: Вiн (Купчанко) сказав до мене одного дня: Не маю гроший до кандидованя, вишукай менї такого кандидата, котрий би нам дав грошi! Я, пане судиє, шукав i шукав, аж вишукав кандидата. (Веселiсть). Тим кандидатом був пан Анґерер. — Судия: Щож Ви мали дiстати за то посередництво? — Позовник: Половину з тих гроший, якi пiзваний дiстане вiд пана Анґерера. — Суд.: А кiлькож дiстав вiн вiд п. Анґерера? — Позов.: Я не знаю але кажуть, що пять сот. — Пiзваний сказав, що вiн дiстав вiд п. Анґерера за то, що вiдступить вiд своєї кандидатури лиш 90 зр., а за то розсилав вiн листи i їздив аґiтувати при виборах. Др. Крижанiвский, що боронив Купчанка, предложив лист вiд п. Анґерера, в котрiм той Купчанкови на случай свого вибору обiцює платити рiчно пять сот риньских через цiлий час доки буде послом i виробити (??) якусь посаду при мiн. справ внутр. Позовник обмежив тогди своє жадане на 90 Кор. Судия радив сторонам, погодити ся i сказав: Тота розправа „вибори до Ради державної перед судом повiтовим“ то просто скандал Др. Крижановский зажадав тогди вiд позовника, Штровера, щоби той вiддав знов Купчанкови половину гроший, зароблених при виборах. Коли iменно вiдбували ся вибори в Коломиї, то Штровер був при тiм посередником i дiстав 500 зр. з котрих половину обiцяв ся заплатити Купчанкови. Завiзвано на сьвiдка п. Ернеста Анґерера, властителя посiлости в Стириї. (Де Стирия а де Буковина! Але кандидат знайшов ся!) Судия завiзвав тогди п. Анґерера, чи не схотiв би вiн як залагодити ту скандальну справу, тим, бiльше, що позовник вдоволить ся малою сумою. Пан Анґерер сказав, що вiн о цiлiй справi не богато знає, бо вiн з позовником зiрвав всякi зносини, позаяк той жадав за посередництво 10.000 до 15.000 зр. — Судия: Кiлькож ви дали Купчанкови? — Сьвiдок: Около 90 зр. — Штровер сказав наконець, що готов взяти назад свiй позов, скоро Купчанко присягне, що вiн хочби лиш одного риньского видав на вибори. Купчанко присяг, а Штровер вiдступив вiд позву.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Вiдень 16 лютого. Neus Wiener Tagblatt доносить, що iменоване дра Бiлиньского ґубернатором австро-угорского Банку наступить ще перед тим, заки збере ся рада державна.

Палермо 16 лютого. Вiд вчера лютить ся тут сильна буря, в наслiдок котрої один дiм розвалив ся, а развалини засипали 8 осiб з котрих 7 погибло.

Чернiвцї 16 лютого. Суд краєвий розiслав листи гончi за директором банку кредитового в Боянї, Маркусом Ляндавом, що допустив ся обманьства i утiк.

Льондон 16 лютого. Вчера не надiйшли нiякi депешi з театру вiйни. Маршалок Робертс велiв войсковим цензорам здержувати за кiлька найблизших днiв всякi телеґрафiчнi вiсти, доки не надiйдуть цiлком певнi iнформациї що-до положеня над Моддеррiвером. В наслiдок занятя Анґлiйцями становищ над Моддеррiвер i Рiтрiвер, вiдтятi Бури — як

ереями затаїть, що Нiтетiс походить з иншого роду а не з твого.

— Хтож має тотi папери? — спитав Амазiс голосом студеним як лiд.

— Єреї.

— І то они з тебе говорять?

— Ти так кажеш.

— Отже скажи ще раз, чого жадаєш?

— Попроси Камбiзеса, щоби укарав Ґiґеса i дай менї повну власть, гонити втiкшого Фанеса так, як я то буду уважати за вiдповiдне.

— То вже все?

— Присягни ся ереям, що не позволиш вiд тепер Еллинам ставити в Єгиптї сьвятинї їх лжебогам, i прикажи їм зараз застановити в Мемфiсї будову їх сьвятинї Аполлона.

— Я сподiвав ся, що ти будеш того жадати; та же прецi знайшли остре оружиє на мене. Ну, добре: я готов зробити уступку моїм ворогам, до котрих i ти прилучив ся; але й мушу поставити два услiвя. Насамперед жадаю звернення листу, котрий я дiйстно необачно написав до батька Небенхарiго; бо як би я Вам его лишив, то я певний того, що замiсть бути вашим королем, став би я найнужденнiйшим невiльником пiдлих крамол ерейских.

— Твоє жадане зовсiм справедливе; дiстанеш письмо, коли —

— Не важ ся сказати ще раз „коли“! Знай радше, що я твоє жадане, щоби я просив Камбiзеса о укаране Ґiґеса, уважаю так нерозумним, що его не сповню. Тепер iди собi вiд мене i не показуй ся менї на очи, аж доки не кажу тебе закликати. Ще вчера позискав я був сина, щоби его винї знову стратити. Встань! Не хочу, щоби ти показував покору i любов, котрої ти нiколи не знав. Коли потребуєш якої потiхи, якоїсь ради, то iди до ереїв, та уважай, чи они заступлять тобi батька. Скажи Неiтготепови, в котрого руках ти єси мягким воском, що вiн знайшов собi добрий спосiб, щоби вимусити вiд мене то, чого би я ему серед иних обставин вiдмовив. Я був доси готовий до всяких особистих жертв, щоби удержати Єгипет великим; колиж тепер виджу, що ереї не боять ся грозити менї навiть зрадою вiтчини, щоби лиш осягнути свої власнi цiли, то се готово спонукати мене уважати касту, котра має першеньство перед иншими, за бiльших ворогiв моєї держави, як самих Перзiв. Стережiть ся, стережiть ся! Сим разом роблю ще уступку крамолам моїх ворогiв; бо я сам з батькiвскої слабости викликав небезпечнiсть для Єгипту; але не будуче, кляну ся великою Нейтою, моєю володiтелькою, докажу власноручно, що я король i скорше все ерейство пiде на жертву, як хоч би й найменша частинка моєї волї. Мовчи — та iди собi вiд мене!

Наслiдник престола вийшов; але король потребував сим разом довшого часу, щоби на око веселим станути перед гостями свого дому.

Псамтiк пiшов зараз до головного коменданта египетского войска i приказав ему незручне орудиє своєї мести, египетского сотника вислати на заточенє до ломiв камiня в Хенну [1], а етiопске войско вiдослати назад до їх рiдного краю. Вiдтак побiг до старшого ерея Нейти, щоби ему сказати, що вiн вимусив вiд батька.

Неiтготеп покивав многозначно розумною головою на грiзнi слова Амазiса i розстав ся з наслiдником престола давши ему ще коротку науку, без котрої нiколи не пускав его вiд себе.

Псамтiк пiшов до свого помешкания.

[1]) Звичайна тяжка кара в Єгиптї для великих злочинцiв.

Єго неудала месть, новий злощастний роздор з батьком, обава, що чужинцї будуть насьмiвати ся з него, чувство своєї зависимости вiд волї ереїв, вiра в свою чорну долю, яка повисла була вiд самого уродженя над его головою, тиснули его за серце i омрачили его духа.

Мав красну жiнку i пятеро дiточок, як цьвiточки, а з того остала ся ему лиш одна донька i малий хлопець, котрого дуже любив. Тепер его до того хлопця тягнуло. Мав надiю знайти коло него розраду i нову охоту до житя. Яснi очепята i усьмiхненi уста его сина були тим одвiсеньким, що ще могли огрiти холодне серце сего чоловiка.

— Де мiй син? — спитав вiн першого дворака, що влiз ему в дорогу.

— Як-раз велiв король привести князя Нехо разом з его пiстункою до себе — вiдповiв слуга.

Тепер пiдiйшов дворский наслiдника престола до него i подав ему запечатаний лист написаний на папирусi а поклонивши ся глубоко сказав: Вiд твого батька, короля!

Псамтiк сердито розломив чим скорше печатку з жовтого воску, на котрiй був витиснений герб з iменем фараона [2]) i став читати: Я велiв привести твого сина до себе, щоби вiн не став так як ти слiпим орудиєм ереїв i не забув, що винен сам собi i своїй вiтчинї. Я буду старати ся о его виховане, бо вражiня з дитинних лiт впливають на цiле пiзнїйше житє. Коли схочеш видiти ся з Нехом, то я тому не противний, але насамперед мусиш мене повiдомити о твоїм бажаню.

[2]) Єгиптяни носили вже в дуже давних часах перстенї з печатками. Так н. пр. згадує ся в бiблiї, що фараон дарував Йосифови свiй перстiнь. В берлиньскiм музею i у всiх иних египетских музеях знаходять ся того рода перстенї. Також i на руках многих мумiй знайдено перстенї.

гадають анґлійскі военні критики — від ораньскої границї. Супротив того загально думають, що ґен. Кроніє мусів уступити з своїх становищ і буде примневолений звести рішаючу борбу з Робертсом.

Переписка зі всїми і для всїх.

Просимо не присилати анї марок листових анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нікому.

С. Б. і А. Х.: Насамперед треба Вам знати, що нема анї руского анї польского календаря. бо анї Русини анї Поляки а хоч би навіть Нїмцї, Французи і Анґлїйцї не мали своїх календарів, а числили днї, місяцї і літа сперш у після того календаря, який установив (чи радше лиш поправив) славний Римлянин і римский вожд Юлїй Цезар (від него й назва „Юлїяньский Календар) а пізнїйше після того календаря який знов установив (а радше лиш поправив календар юлїяньский) папа Григорий XIII. длятого й назва: „григорияньский календар“, або „новий“, або також „календар нового стиля“, а юлїяньский називає ся „старим“ або „старого стиля“. А тепер до річи: Длячого рік 1900 єсть переступним (високосним) після старого календаря (юлїяньского) і лютий має 29 днїв, а після нового календаря звичайним роком і лютий має 28 днїв? Ви питаєте: чия правда? О правдї тут не може бути бесіди, бо то лиш такий звичай, така постанова зроблена для вигоди і точности в численю. Так само можна було установити що н. пр. місяць май замість 31 днів має мати 32 або що кождий перший рік в сотцї (а не послїдний) має бути переступним. Отже се питане не має нїчого до річи, а важнїйше: длячого зроблено переступні роки і як їх розміщено в рахубі літ? Отже так: Оборот землї доокола оси означає довготу дня а круженє землї доокола сонця означає довготу року. Отже як би рік був дійстно так довгий як 365 або 366 днїв, то рахуба була би дуже проста, бо тогди кождий рік мав би однакове число днїв і всї були би звичайні. Але так не єсть. Довгота т. зв. горожаньского або обігового (тропічного) року числить ся від тої хвилї, коли земля з одного місця, в котрім знаходить ся на весну 21 марта, оббіжить доокола сонця і верне назад в то місце. Але земля не приходить однаково що року в то місце, бо оно нїби підбігає під ню, так що земля замість зробити 360 степенів (колеса) робить що року менше о 50 мінут, значить ся, коли земля побіжить ще тих 50 мінут, перескочить вже весняну точку. Отже ту дорогу (360 степ. менше о 50 мінут) робить земля в 365 днях, 5 годинах, 48 мінутах і 51 секундах. Тих 5 год. 48 мін. і 51 сек. взяв Цезар коротко за 6 годин (отже трошки прибільшив) або за чверть дня, а щоби знов тої четвертини не числити що року, наказав складати її і опускати через 4 роки а відтак зложити разом на один день і в четвертім роцї додати той день до місяця лютого. Після того мав бути кождий рік, що дав ся подїлити через 4 без останку, роком переступним. (Отже на тій основі рік 1900, поділений через чотири, не дає нїякого останку, і єсть переступним). Але Цезар, як ми то вже видїли, взяв за богато; бо згадані години, мінути і секунди не дають ще за чотири роки цїлого дня. Переступний день в кождім четвертім роцї єсть о 11 мінут і 9 секунд більший. З сих мінут і секунд, по сотках літ, робить ся знов один день, і так що раз більше. За папи Григорія XIII зробило ся вже з тої Цезарової похибки 13 днїв, і настало було баламутство з сьвятами. Отже той папа казав наново докладно обчисляти час, установив так само як Цезар, що кождий четвертий рік має бути переступним, але щоби не було знов давної похибки, то установив ще, щоби кождих 400 літ був також рік переступний. Возьмім тепер на рахубу: 400 літ по 365 днїв а до того в тім часї 97 переступних днїв, дає разом 146.097 днїв, а по правдї єсть 400 разів по 365 днїв, 5 год., 48 мін. і 48 сек., отже 146.096 днїв, 21 год. і 20 мін. значить ся рахуба вже дуже зближена до дійстности, але все таки ще що 400 літ лишає ся 2 год. і 40 мінут, з котрих по 3600 літах зробить ся знов один день. Отже і григорияньский календар не єсть зовсїм докладний, хоч вже докладнїйший від юлїяньского. Поправа календаря старого відбувала ся в 1582 р. Тогди пропущено 10 днїв (длятого що три днї пропущено ще давнїйше за цїсаря Августа) і числено зараз замість 5 жовтня 1582 р. — 15 жовтня 1582. Відтак прийшов рік 1600 і той був переступний, бо дав ся подїлити без останку. Рік 1700 вже не був переступним; так само і 1800 та 1900 суть звичайними. — **Мих. Журав. в Станїславові:** На жаль не можемо Вам нїчого анї докладно пояснити, анї подати ради, бо що до першого, то ми Вас не видїли а з опису самого годї відгадати; що же до другого, то око, часть тїла дуже важна і занадто делїкатна, як щоби робити коло неї що хто скаже. Треба до того доброго лїкаря. Може бути, що у Вас єсть т. зв. „зелене більмо“. Оно приходить дуже борзо і показує ся тим, що чоловік спершу дуже далеко видить, стає далеко-зорий, а зблизька не може видїти; відтак щось як би дим або мрака заступала єму око; галина ока (яблочко) стає нїби тверде, а око в серединї буває зелепаве, як на примір скло з бутельок (длятого „зелене більмо“); часом чутя сильний біль в цїлім оцї, в чолї над оком або й в цїлій половинї голови. Ся хороба буває часто у старших людий по 50-ім роцї а причиною єї або родовий наклін або сильне зворушенє, гризота, безсонність і т. п. Очевидно не кажемо, щоби та хороба була у Вас, бо сего преці не можемо знати і лиш здогадуємо ся. З неї можна вилїчити ся але треба завчасу давати собі раду, тим більше щоби не стратити ще другого ока. Отже послухайте нашої ради і приїдьте до Львова на клїнику дра Махека (на Личакові коло головного шпиталю) де можете безплатно знайти найлїпшу пораду а коли буде потреба і можна то і безплатно поміч. Не відкладайте приїзду. — **Ол. Зелен. в Шидл.:** Школа кадетска єсть у Львові; инші суть: в Лобзові коло Кракова, в Вайскірхен і т. д. але там лиш зі школами народними не приймають; треба мати бодай низшу ґімназию або школу реальну, уміти добре по нїмецки і зложити вступний іспит. Відтак і треба платити за удержанє. — **Н. Войц. в З:** Вольному воля, спасеному рай! Коли гадаєте, що фотоґрафія дасть Вам кусень хлїба до житя, то добре; учіть ся єї. Але як видите, іменно в тім лихо, що не маєте средств до того. Ми иншого переконаня; іменно длятого, що Ви не маєте ґрунту і капіталу, то ми думаємо, що Вам лїпше брати ся до практичнїйших річий як т. зв. Ansichts-Karten, котрі суть річию моди, забавкою. — **І. Т. в Кн.:** Житя сьвятих, ілюстроване, дістанете в Ставропигійскій книгарни у Львові ул. Руска ч. 3. Цїна 3 К. 42 сот. (1 зр. 71 кр.)— **Петро Мих.:** Запитайте в Ставропигійскій книгарни у Львові. — (Дальші відповіди пізнїйше).

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

Наслїдник престола закусив губи, що аж кровю єму набігли, щоби не показати свого гніву перед стоячими доокола слугами. Бажанє его батька і короля було для Єгиптиян так само обовязуючим як найстрогійший приказ. Він постояв кілька хвиль задуманий, а відтак казав закликати ловців, взяти псі, луки та ратища, сїв на легкий віз і казав повезти ся в пустиню на заході щоби там уганяти ся за дикою зьвіриною і забути на то, що его тисло за серце і замість на втікшого ворога випустити свою злість на зьвірята.

Ґіґеса зараз по розмові его батька з Амазісом пущено на волю, а товариші новитали его з голосною радостию. Фараон старав ся очевидячки подвійною ласкою направити лихо, якого наробив Псамтік увязненєм сина его приятеля, бо він дарував єму ще того самого дня дорогий віз, до котрого були запряжені два расові каштани та просив его, щоби він взяв собі дуже красно зроблені варцаби на памятку з Саіс до Перзиї. Малесенькі кругольки сеї гри були зроблені зі слоневої кости і гебанового дерева, а на декотрих були приповідки, виписані гієроґліфами уложеними з кусників золота і срібла.

Амазіс сьміяв ся довго з своїми гостями з підступу Ґіґеса, позволив молодому героєви свобідно забавляти ся з своєю родиною і обходив ся з ним зовсїм так, як веселий батько з веселими синами. Лиш при обідї показував він, що Єгиптянин в нїм домагає ся свого права: бо Перзи мусїли їсти при окремім столї. Він після віри своїх батьків був би став нечистим, як би був їв з чужинцями при однім столї [3]).

Коли наконець Амазіс в три днї по випущеню Ґіґеса на волю заявив, що его донька Нітетіс буде до двох недїль готова до дороги до Азиї, стали всї Перзи жалувати, що не можуть ще довше повістати в Єгиптї.

Крезусови сподобало ся товариство самійского поета і різьбаря. Ґіґес так само як і его батько волїв товариство еллиньских артистів. Дария, котрий вже у Вавилонї займав ся зьвіздарством [4]), коли він одного вечера розглядав ся по небі, зачепив якось зовсїм несподївано старенький старший ерей Нейти і запросив его, щоби він пішов з ним на найвисший пільон, до головної зьвіздарнї сьвятинї. Молодець, що був цїкавий до науки, не дав собі то два рази говорити і слухаючи наук старика, призбирував собі що ночи нового знаня.

(Дальше буде).

---

[3]) Геродот розповідає, що Єгиптянам не вільно було цїлувати чужинцїв, анї їсти з одного горшка з ними, ба що они навіть не рушили мяса, котре було покраяне ножем якого Грека. Малї володїтелї з Дельти не сьміли переступати порога фараона, бо були нечисті і їли рибу. З біблії знаємо також, що братя Йосифа, мусїли їсти окремо від Єгиптян. Жиди звичай „кошерности“ і „трефности“ винесли з Єгипту і задержали его до нинї. То, як і богато иншого показує нам наглядно, як велику силу мала стародавна египетска культура і цивілїзация. Стародавного Єгипту вже давно нема, але слїди египетскої культури задержали ся аж до наших часів.

[4]) Основи вавилоньскої астрономії і астрольоґії знайдено на більше як 70 глиняних таблицях в бібліотецї Сарданапаля в Нініві. На инших таблицях, записаних клиновим письмом, знаходять ся імена многих громад зьвізд, як н. пр. віз, медвідь, пес і т. д. Після Геродота був Дарій прихильний Єгиптянам і поважав їх мудрість.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).